

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **V. P.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Advokátní kanceláře 182 00 Praha 8, Černého 517/13

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem 500 02 Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2017, čj. KUKHK-10758/DS/2017/GL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 4. 11. 2016, čj. ODP/99336-2016/crn 13466-2016/crn/10, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím městského úřadu byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

2. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 14. 1. 2016, v 12:30 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity mu byla naměřena rychlost jízdy 83 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 80 km/h. Řidič předmětného vozidla tedy porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do celkem 19 žalobních bodů, které označil následujícím výčtem: automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy; rychlostní limit; vady výroku; retroaktivita; rozhodovací praxe žalovaného; právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; nepřezkoumatelnost; zásada bezprostřednosti; protiústavnost; nezbytné kroky; další námitky; nezákonnost a vadnost změření rychlosti motorového vozidla; nekonkrétní určení místa spáchání přestupku; nezměření rychlosti Policií ČR a obecní policií; porušení práva na soukromí žalobce; neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou; neexistence znalosti principu fungování měřicího zařízení, nemožnost přezkoumat řádnost měření a neprovedení návodu k obsluze měřicího zařízení; nesprávná funkce měřicího zařízení na základě nedostatečné údržby měřicího zařízení; neexistence skutkové podstaty překročení nejvýše povolené rychlosti ve vymezeném úseku průměrnou rychlostí motorového vozidla, tedy porušení zásady žádný přestupek bez zákona.
4. Krajský soud vypořádá jednotlivé žalobní námitky v V. části svého odůvodnění.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 22. 6. 2017 odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 22. 3. 2017, současně shrnul všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl. Lustrací v centrálním registru vozidel bylo zjištěno, že provozovatelem vozidla, u něhož dne 14. 1. 2016 byla na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 80 km/h, je žalobce, tomuto byla zaslána výzva k zaplacení určené částky v souladu s ust. § 125h zákona o silničním provozu. Následně byla správnímu orgánu zaslána plná moc k zastupování ve

správním řízení ve věci podezření ze spáchání deliktu pro společnost. Správnímu orgánu bylo dále sděleno, že v předmětný čas řídil vozidlo pan L. H. N., ten byl následně předvolán k podání vysvětlení, zásilka se vrátila zpět s uvedením, že adresát nemá schránku. Jako nedoručitelná se pak vrátila zpět i zásilka, zaslaná do Vietnamu. Informace o osobě řidiče byla založena do správního spisu (tyto získány z úřední činnosti), správní orgán shledal sdělení o osobě řidiče za účelové a jednání zástupce za obstrukční. Správní orgán provedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti, odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc oznámení o přestupku podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích dne 5. 9. 2016 odložil.

7. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán zahájil řízení o předmětném správním deliktu, vyrozuměl žalobce o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 6. 10. 2016 a též jej poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí nejpozději do 13. 10. 2016. Žalobce ani jeho zástupce se nedostavili ani dne 6. 10. 2016, ani k seznámení s podklady a případnému vyjádření se. Nařízení ústního jednání nepovažoval správní orgán za nezbytné, neboť to, že žalobce jako provozovatel předmětného motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená zákonem o silničním provozu, bylo řádně zadokumentováno, včetně fotodokumentace. Žalobce byl o úkonech správního orgánu řádně a včas vyrozuměn.
8. Žalovaný se dále vyjádřil se k měření jako takovému – nastavení tolerance měřícího zařízení je výlučně v kompetenci Města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie; měření probíhá bez zásahu lidského činitele; fungování měřícího zařízení je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu; technicky není možné, aby soukromoprávní subjekt zasahoval do chodu měřícího zařízení, vyloučen je také jakýkoli zásah do pořízených obrazových záznamů. Záznamy o provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie. Každé měřící zařízení je certifikováno ČMI, jeho spolehlivost je každoročně ověřena a má veškerá potřebná povolení. Soukromoprávní subjekt správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon veřejné správy, a to konkrétně měřící zařízení a software. Prostřednictvím těchto technických prostředků správní orgán zcela samostatně a na vlastní odpovědnost vykonává veřejnou správu svěřenou mu zákonem, takový postup je obvyklý v celé řadě oblastí veřejné správy, neboť v praxi není možné, aby vykonavatelé veřejné správy sami disponovali všemi technickými prostředky potřebnými pro tento výkon. Žalovaný se vyjádřil i záznamům rychlosti vozidek včetně digitálních fotografií vozidel a jejich řidičů, které může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obce s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoliv obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a jíž je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, nebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy dle § 3a zákona o obecní policii.
9. Závěrem svého vyjádření žalovaný konstatoval, že v žalobě jsou uvedeny námitky, které bylo možné uplatnit již v rámci odvolacího řízení, v němž by žalovaný měl možnost se s nimi řádně vypořádat. Žalobce však až na výzvu k doplnění odvolání pouze uvedl upřesnění sdělením spisové značky. V odvolacím řízení tak žalobce žádné námitky neuplatnil a účelově je přesunul až do žaloby. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

10. K jednání soudu dne 7. 8. 2019 se účastníci omluvili.
11. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby včetně přílohy, obsahující snímky mapových podkladů obou úseků měření, obsah napadeného rozhodnutí žalovaného, také jeho vyjádření k žalobě.
12. Následně provedl krajský soud níže uvedené důkazy, když přečetl obsah:
- stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013,
 - návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
13. Dále provedl krajský soud důkaz správním spisem, ze kterého konstatoval podstatné okolnosti projednávané věci. Ve správním spisu se mj. nachází Ověřovací list ČMI č. 8012-OL-70076-15 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity ze dne 16. 3. 2015, Veřejnoprávní smlouva uzavřená mezi městem Dvůr Králové a obcí Choustníkovo Hradiště o výkonu měření rychlosti projíždějících vozidel Městskou policií Dvůr Králové nad Labem, Návrh Policie ČR, územní odbor Trutnov k vhodným úsekům pozemních komunikací pro úsekové měření rychlosti vozidel.
14. Po krátké poradě senátu bez přerušení jednání pak bylo rozhodnuto, že nebudou provedeny žalobcem navržené důkazy:
- listinami o určení úseku měření, pověření policisty k určení úseku měření,
 - čtením zpráv z regionálních novin o měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště,
 - svědeckou výpovědí starosty obcí Choustníkovo Hradiště,
 - protokoly o údržbě měřicího systému a o čištění čoček kamer.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
16. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě ze dne 24. 2. 2016. K přestupku došlo dne 14. 1. 2016 ve 12:30 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, ve směru na Trutnov. Řidič vozidla tovární značky překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity mu byla naměřena rychlost jízdy 83 km/h. Přílohou uvedeného oznámení městské policie byla fotodokumentace měřeného vozidla, na které je uveden měřicí přístroj, přesný čas měření, místo a délka měřeného úseku, změřená průměrná rychlost vozidla a nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku.
17. Jak vyplývá výše z bodu 6., správní orgán činil potřebné úkony ke zjištění totožnosti řidiče. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl,

nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, přestupkovou věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

18. Následně, dne 7. 9. 2016 byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tj. řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Zároveň byl žalobce vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), které se mělo uskutečnit dne 6. 10. 2016, a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. V tomto termínu provedl správní orgán I. stupně důkaz listinami, o čemž sepsal protokol. Z něho vyplývá, že žalobce, ani jeho zástupce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili. Dne 4. 11. 2016 správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce se dopustil předmětného správního deliktu.
19. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 11. 2016 odvolání, jímž napadl rozhodnutí „v plném rozsahu“. Na výzvu k doplnění podání ve smyslu § 37 správního řádu žalobce reagoval pouze tím, že uvedl spisovou značku rozhodnutí, proti němuž odvolání směřovalo, tedy, v odvolacím řízení žalobce žádné námitky neuplatnil. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím dne 22. 3. 2017 tak, že jej zamítl.
20. Žalobce uplatnil v žalobě řadu námitek, které formálně rozčlenil do 19 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předeseílá, že při jejich vypořádávání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.
21. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

V.1. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

22. V tomto žalobním bodu žalobce namítl, že nebyl proveden důkaz stanoviskem Ministerstva dopravy, z něhož správní orgány vyšly při zjišťování obsahu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně není přezkoumatelné, neboť správní orgán neodůvodnil svůj závěr o tom, že použitý rychloměr je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
23. Správní orgán sice uvedl, co „automatem“ rozumí (přičemž se odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy), neuvedl však, jak dospěl k závěru, že použitý rychloměr vykazuje

znaky automatu, jak je v tomto stanovisku definován. Správní orgán tak porušil žalobcovo právo seznámit se s podklady rozhodnutí, neboť předmětné stanovisko nebylo obsahem správního spisu. Tento podklad rozhodnutí rovněž nebyl proveden jako důkaz, což lze říci i o dalších důkazech, např. veřejnoprávní smlouvě, o souhlasu Policie ČR s měřením rychlosti apod.

24. Dle žalobce nebylo prokázáno, že strážníci obecní policie, kteří prováděli měření rychlosti, měli písemné zmocnění od dané obce ve smyslu zákona o obecní policii, proto je *in dubio pro reo* nutné předpokládat, že tato zákonná podmínka nebyla splněna, protože je provedené měření nepoužitelným důkazem dle § 51 odst. 1 správního řádu.
25. Žalobce dále namítl, že pokud by se podařilo vůbec prokázat, že Policie ČR řádně určila úsek k měření, tak tento úsek k měření neurčila jménem Policie ČR řádně pověřená osoba. V rámci správního řízení nebylo dle žalobce prokázáno ani to, že obecní policie při měření rychlosti postupovala v součinnosti s Policií ČR. Za splnění této podmínky nelze považovat schválení měřených úseků, neboť se jedná o samostatnou podmínku měření dle § 79a zákona o silničním provozu. Správní orgán se konečně také nezabýval tím, zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
26. Krajský soud k těmto námitkám uvádí, že správní orgán I. stupně se sice ve svém rozhodnutí v souvislosti s vymezením pojmu „automatický technický prostředek používaný bez obsluhy“ na stanovisko Ministerstva dopravy odvolal, svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, však opřel zejména o jiné důkazy, které ve správním spise založeny jsou (ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, veřejnoprávní smlouva ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRPH-433-207/Čj-2015-051006, včetně ilustrativní mapy, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, o udělení souhlasu s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy).
27. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány. Provedl tak důkaz jednak zmíněným stanoviskem Ministerstva dopravy, jednak návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce, společnosti GEMOS, včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, pod č. 0111-CS-C004-12.
28. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle nějž právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.
29. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.

30. Ministerstvo dopravy ve svém stanovisku k určení automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjistitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“
31. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ přiléhavě vystihují.
32. Skutečnost, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce, společnosti GEMOS, včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, které provedl při jednání krajský soud.
33. V bodě 1.1. výše uvedeného certifikátu je daný rychloměr definován jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem“, který je určen „k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.“ Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje, stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. články 2.1. a 2.4. shora citované veřejnoprávní smlouvy).
34. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.
35. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daném místě, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 21. 12. 2015, včetně jeho přílohy: Lokality pro nasazení represivního kamerového systému. Z obsahu těchto

listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Souhlas dotčené obce s daným postupem pak vyplývá z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy.

36. K námitce, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 7) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

V.2. Rychlostní limit

37. Žalobce v tomto žalobním bodu namítl, že téměř v polovině úseku, kde dle výroku mělo dojít k překročení rychlostního limitu dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tento limit neplatil. Nebylo prokázáno, že se měřený úsek nachází v zastavěném území. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015 co do nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Na první pohled se o zastavěné území nejedná, poukazuje proto na ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, dle něhož je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Pokud pak určité území není zastavěným územím, nejedná se o obec ve smyslu silničního zákona, a proto v takovém úseku nemůže platit obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti v obci dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Povahou území se správní orgán nezabýval, je proto správné připomenout i rozhodnutí NSS ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 48/2008, zabývající se mj. povinností správního orgánu zkoumat charakter komunikace.
38. Nebylo ale ani prokázáno, že měřený úsek byl označen dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“. Dle žalobce správní orgán pochybil, pokud neprovedl dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (důkaz územním plánem obce). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
39. Použitý rychloměr je způsobilý měřit toliko průměrnou rychlost, nikoliv okamžitou, takové měření proto nemůže vypovídat o skutečné rychlosti řidiče v určitém místě.
40. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 14. 1. 2016 je přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území.

41. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím. Aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu „zastavěné území obce“, jak se toho dožadoval žalobce, tak není na místě, neboť předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem uvedené obce, jak vytýkal žalobce správním orgánům.
42. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici I/37 v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, z vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 21. 12. 2015 včetně jeho přílohy: lokality pro nasazení represivního kamerového systému, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2.
43. Krajský soud má po provedeném řízení ze shora citovaných důkazů, ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznely, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobitelný závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Jeho tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou spekulací.
44. Pokud jde o námitku, že provedené měření nemůže být podkladem pro jednoznačný závěr o tom, že řidič žalobcova vozidla jel určitou rychlostí v celém úseku mezi značkami „Obec“ a „Konec obce“, neboť měření bylo provedeno jen v části tohoto úseku, krajský soud konstatuje, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. To například předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku i kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt).
45. K žalobcově námitce nepřezkoumatelnosti postupu správního orgánu při úpravě změřené rychlosti – odečtu odchylky 3 km/h, krajský soud konstatuje, že přílohou smlouvy o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013 je obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, v němž je způsob měření pečlivě popsán. Popis měřidla, jeho určení, princip měření i uspořádání rychloměru jsou detailně popsány i v certifikátu o schválení typu měřidla č. 011-CS-C004-12 Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2012, kde je současně na straně 6 uvedena maximální povolená chyba měření rychlosti

do a nad 100 km/h. Do 100 km/h se jedná o odchylku $\pm$ 3km/h. Od této maximální povolené chyby se následně odvíjí odečet 3 km/h od naměřené rychlosti, který správní orgán provedl.

V.3. Vady výroku

46. V tomto žalobním bodě žalobce opětovně uvedl, že část měřeného úseku se nachází v nezastavěném území, žalobci je tak kladeno za vinu jednání, u něhož nebyla prokázána protiprávnost, nebylo srozumitelně sděleno, kde mělo ke správnímu deliktu dojít. Krajský soud je přesvědčen, že v předchozím oddílu na uvedené námitky dostatečně odpověděl.

V.4. Retroaktivita

47. Správní orgány se dle žalobce měly *ex offio* zabývat otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Porušily tak žalobcovo právo na spravedlivý proces. Žalobce však blíže nespecifikoval, v čem má být v daném případě nová právní úprava příznivější. Krajskému soudu tak není zřejmé, proč konkrétně by mělo být z tohoto důvodu porušeno právo žalobce na spravedlivý proces.
48. Krajský soud k této námitce uvádí: k základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. čl. 1 Ústavy České republiky), patří princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti právních norem. Výjimka, zakotvená v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny, se vztahuje pouze k oblasti trestání. Jde o naprosto obecnou námitku žalobce, kterou soud neshledal důvodnou.
49. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že správní orgán rozhodoval podle novější právní úpravy, než která byla účinná v době spáchání správního deliktu. Správní orgán I. stupně uvedl ve výroku svého rozhodnutí, že pokutu ve výši 2.500,- Kč ukládá žalobci v souladu s § 125f odst. 3 v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Uvedené ustanovení stanoví, že za přestupek se uloží pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek, mimo jiné, podle odstavce 1 písm. f) bodu 4, jako tomu bylo v posuzované věci. V této podobě nabylo účinnosti 20. 2. 2016, bylo tedy účinné ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí. Ke dni spáchání přestupkových jednání byla v účinnosti zcela stejná právní úprava, ovšem byla obsažena v § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Uvedenou námitku krajský soud nepovažuje za relevantní.

V.5. Rozhodovací praxe žalovaného

50. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé z toho důvodu, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení ruší napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užil při rozhodování. V této souvislosti pak připomněl rozhodnutí NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Ans 1/2005.
51. Krajský soud ze správního spisu konstatuje, že na č. l. 22 je založen protokol ze dne 6. 10. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání podle § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy oznámením o přestupku v dopravě na č. l. 1 správního spisu, fotografickou dokumentací (č. l. 2 správního spisu), výpisem z karty

osobního motorového vozidla registrační značky na č. 1. 3 správního spisu, a podrobně popsal, co z těchto důkazů zjistil.

52. K této problematice je třeba předně připomenout znění § 51 odst. 2 věty první správního řádu: „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nebrozí-li nebezpečí z prodlení.*“ O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování byl žalobce prostřednictvím svého zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 7. 9. 2016), on ani jeho zástupce se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.
53. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „*O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*“
54. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „*O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*“
55. Krajský soud je přesvědčen, že tak zcela odpověděl na výše uvedenou námitku žalobce.
56. Krajský soud má za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí, tak v průběhu správního řízení provedeny byly, byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 6. 10. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam.
57. K této otázce lze poukázat na i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, s nimiž se zdejší krajský soud ztotožňuje: „*Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.*“ Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.
58. Žalobce dále namítl, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u

zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv a krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.

59. Žalobce též namítl, že rozhodnutí správního orgánu jsou šablonovitá, a nelze je tak považovat za přezkoumatelná rozhodnutí. K této námitce krajský soud uvádí, že v odůvodnění správního rozhodnutí je třeba uvést důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže). Dále se uvádí podklady pro vydání výroku (ze kterých podkladů správní orgán skutečně vycházel). Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přikládal váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami (např. proti protokolu podle ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu) účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení navazuje na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí dát správní orgán (až na výjimky) účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nepostačí například pouhý soupis podkladů, ale nezbytné je rovněž uvedení toho, jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč. V posuzované věci spočívalo delikt ní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastrálním území obce Choustníkovo Hradiště, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Delikt ní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spisu, kdy záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity dokumentoval dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo. Uvedené bylo bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Všechny listiny založené ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy shledal, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Krajský soud proto jejich rozhodnutí pouze „šablonovitými“, tj. bez konkrétní vazby na daný případ, neshledal.

V.6. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

60. Žalobce dále namítl omezení svých procesních práv spočívající v tom, že mu správní orgán určil lhůtu k seznámení se se spisovým materiálem následujícím způsobem: „*Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit do hlavní budovy Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí a Středa od 08:00 do 17:00 hod., Úterý, Čtvrtek, Pátek –*

od 08:00 do 11:30 hod. Doporučuji před návštěvou správního orgánu upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném čísle telefonu, kde se dá případně i dohodnout jiný čas. Žalobce uvedl, že nabytí dojmu, že jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v úředních hodinách, nejlépe po předchozí telefonické domluvě.

61. Krajský soud k tomu konstatuje, že si žalobce výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: „*V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 13. 10. 2016 včetně.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (13. 10. 2016).
62. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 7. 9. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení jeho práv. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil.

V.7. Nepřezkoumatelnost

63. Žalobce považuje obě napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná z toho důvodu, že se jedná o mechanicky „vyplněné“ šablony, nikoliv o rozhodnutí, která by byla výsledkem myšlenkové a tvůrčí činnosti, kterou je nutné při právním posouzení konkrétního případu vynaložit.
64. S touto námitkou se krajský soud vypořádal již výše v části V.5., neboť nepřezkoumatelnost šablonovitých rozhodnutí žalobce zmiňoval již v rámci žalobního bodu „rozhodovací praxe žalovaného“.

V.8. Zásada bezprostřednosti

65. Žalobce danou námitkou brojí proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. V této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem a v Hradci Králové z dubna 2015, v Plzni z července 2015, ale i rozhodnutí NSS z ledna 2016.
66. K povinnosti správního orgánu nařídit ústní jednání při projednání správního deliktu provozovatele vozidla se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud (viz např.

rozsudky ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46). Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom ustálila na jednoznačném závěru, že správní orgán musí nařídit jednání v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla pouze v případě, kdy je to ke splnění účelu daného řízení a k uplatnění práv účastníků nezbytné. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy (a to i soudem zdejším).

67. V posuzované věci měl delikt spočívat v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatizovaným technickým prostředkem. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo prokazováno správním orgánem listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci za dosud nastalé situace nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu), či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
68. Žalobce dále namítl, že by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení. Krajský soud k tomu uvádí, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li proto nyní, že správní orgán porušil zásadu bezprostřednosti, jestliže prováděl dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál. Za shora popsanych okolností dosavadního průběhu řízení tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení.

V.9. Protiústavnost

69. Žalobce namítal umělé přenášení odpovědnosti a trestu zpravidla na nevinného provozovatele motorového vozidla, a to v případech, kdy správní orgán neumí či nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřipustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo být nevinný, než nikdo“. Taková žalobní námitka, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy však není důvodná. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něž *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* již projednal Ústavní soud. Dospěl přitom k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
70. Současně lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu

provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

V.10. *Nezbytné kroky*

71. V tomto žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce označil za řidiče svého vozidla v předmětné době pana N., správní orgán mu pak mylně doručoval tak, jakoby měl v sídle svého zaměstnavatele poštovní schránku. Správnímu orgánu bylo z úřední činnosti známo, že tomu tak není, a dále, že označená osoba z místa trvalého pobytu odešla, přitom mu byla na uvedenou adresu a adresu trvalého pobytu doručena výzva k podání vysvětlení. Žalobce měl být, dle svého přesvědčení, o potížích s doručováním uvedené osobě obeznámen, správní orgán jí měl ustanovit opatrovníka a požádat vietnamské orgány, zda prochází jejich evidencemi. Žalovaný se opřel však o informace poskytnuté Ministerstvem vnitra, Krajským ředitelstvím Policie Královéhradeckého kraje a Informačním systémem základních registrů. Z nich plyne, že pan N. žádnou takovou evidenci neprochází a ani nikdy neprocházel. Nebylo však ověřeno, zda se nejedná o osobu s právem volného pobytu či zda není ve vazbě či výkonu trestu odnětí svobody.
72. Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že správní orgán v nyní posuzované věci učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Poté, co správní orgán zaslal žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, zmocněnec žalobce dne 8. 4. 2016 správnímu orgánu sdělil, že vozidlo v předmětný čas řídil pan L. H. N., doručovací adresa, orgán I. stupně dne 7. 4. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka se však vrátila odesílateli s tím, že adresát na uvedené adrese nemá schránku. Správní orgán následně doručil výzvu na adresu trvalého pobytu žalobce, avšak ani tento pokus o doručení výzvy nebyl následně úspěšný a zásilka se vrátila zpět nedoručená.
73. Správní orgán poté požádal Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, o prošetření výše cit. osoby, orgán policie sdělil, že tato však žádnou evidenci neprochází, je možné uzavřít, že nepobývala na území ČR ani jako cizinec, ani o pobyt nežádala, není ani občanem ČR. Ministerstvo vnitra ČR dne 18. 1. 2016 správnímu orgánu sdělilo, že osoba nemá na zdejším území povolen žádný druh pobytu. Správní orgán na základě uvedených skutečností věc dne 5. 9. 2016 odložil na základě § 66 odst. 3 písm. g) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích.
74. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložení pokuty v blokovém řízení.
75. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako

zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).

76. Krajský soud je přesvědčen, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Dané ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45).
77. Na prvním místě tedy stojí odpovědnost řidiče vozidla za spáchaný přestupek. Smyslem a účelem právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla však stále zůstává „...postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21). Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě údajů provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 – 35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016 – 17).
78. Krajský soud je přesvědčen, že pokud s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti správní orgán s odůvodněním, že do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o daném přestupku v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, postupoval zcela v intencích platné právní úpravy.
79. Pokud pak žalobce vytýká správním orgánům, že mu měly umožnit seznámit se s podklady pro rozhodnutí, které jim byly známy z úřední činnosti, činí tak zcela bezdůvodně. Jak je již z popisné části tohoto rozsudku zřejmé, správní orgán I. stupně umožnil žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobce však této možnosti nevyužil a zůstal ve správním řízení v podstatě pasivní. Nemůže tedy dnes důsledky této skutečnosti vytýkat správním orgánům.

V.11. *Další námitky*

80. V tomto žalobním bodu žalobce vznesl námitky týkající se fotodokumentace deliktního jednání.
81. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nelze mít pochybnosti o způsobu spáchání přestupku. Z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje.
82. Jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či důkazy. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. As 9/2013 – 35).
83. Krajský soud uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti.

V.12. *Nezákonnost a vadnost změření rychlosti motorového vozidla*

84. Žalobce v tomto žalobním bodě namítl, že nebyla splněna podmínka, kterou obsahuje § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), tedy povinnost vhodným způsobem uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického systému k pořizování obrazových záznamů z míst veřejně přístupných. Zároveň zpochybnil samotnou přípustnost tzv. úsekového měření rychlosti.
85. Dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii platí, že jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem zveřejnit. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že informace o zřízení a měření automatizovaným technickým prostředkem byly v daném případě zveřejněny předně umístěním veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, jejímž předmětem byla dohoda o úsekovém měření rychlosti vozidel projíždějících danou obcí

městskou policií Dvůr Králové nad Labem, na úřední desce Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem a obce Choustníkovo Hradiště. Současně byla veřejnost opakovaně informována prostřednictvím médií, např. v Novinách královédvorské radnice č. 1/2014, 5/2014 a 10/2014, dále v Krkonošském deníku ze dne 15. 2. 2014 (dostupném i na adrese <http://krkonosky.denik.cz>). Dále jsou veškeré podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem, včetně detailní mapy umístění měřících zařízení, dostupné na stránkách města Dvůr Králové nad Labem, v sekci „úsekové měření rychlosti“. Měřený úsek je dále přímo na pozemní komunikaci vymezen bílým vodorovným značením.

86. Žalobce proti tomu namítl, že zmíněnou veřejnoprávní smlouvu při sepisu žaloby nenašel na internetových stránkách. Navrhl proto její obstarání soudem. Zároveň navrhl, aby krajský soud opatřil a provedl jako důkaz uvedené regionální noviny. Krajský soud k tomu uvádí, že předmětná veřejnoprávní smlouva je založena ve správním spise, za nadbytečné považoval také čtení zpráv z regionálních novin, v nich měly být informace o úsekovém měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště uveřejněny. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti (tj. z projednávání dalších věcí, jejichž předmětem je uložení sankce za překročení nejvyšší dovolené rychlosti na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, případně v dalších obcích, v nichž také provádí měření městská policie Dvůr Králové nad Labem) známo, že město Dvůr Králové nad Labem má na svých internetových stránkách trvale umístěny podrobné informace o úsekovém měření rychlosti prováděném jeho městskou policií. Ostatně žalobce (jehož zástupce zpravidla zastupoval i účastníky v těchto dalších věcech) se o tom může snadno sám přesvědčit. Krajský soud má tedy za prokázané, že podmínka stanovená v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii byla v tomto případě splněna.
87. K přípustnosti úsekového měření rychlosti krajský soud uvádí, že dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. To může být realizováno různým způsobem, uvedené znění zákona nepředepisuje, jakým způsobem má probíhat měření rychlosti vozidel. V praxi jde buď o měření rychlosti okamžité, nebo o měření rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti). Žalobce tedy nemá pravdu v tom, že zákon úsekové měření rychlosti neumožňuje (a to jenom proto, že tento pojem není zákonem výslovně definován).

V.13. Nekonkrétní určení místa spáchání přestupku

88. Žalobce namítl, že správní orgán nezjistil, kde konkrétně došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Zjištění správního orgánu, že k překročení rychlosti došlo „někde na trase“, žalobce považuje za nedostatečné z hlediska požadavků na vymezení skutku.
89. Krajský soud k tomu konstatuje, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016 – 35) „*smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda*

ke spáchání přestupku došlo.“ V souzeném případě bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezeno takto: „na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“. Obec Choustníkovo Hradiště je obcí menší velikosti, kterou bez přerušení prochází silnice I/37. Dopravní situace v obci není nijak složitá, což lze seznat i z mapy, kterou žalobce přiložil k žalobě. Měřené vozidlo se tedy v době měření rychlosti nacházelo na území obce, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h, tuto rychlost dle měření překročilo. S ohledem na metodu měření (úsekové měření rychlosti) zároveň není podstatné, v jaké konkrétní části měřeného úseku došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti. Místo spáchání přestupku (potažmo správního deliktu) bylo v posuzovaném případě vymezeno dostatečně. Ani této žalobní námitce tedy nelze vyhovět.

V.14. Nezměření rychlosti Policií ČR a obecní policií

90. Podle žalobce došlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu, neboť není zřejmé, zda bylo překročení rychlosti vozidla zjištěno na základě měření Policií ČR, případně obecní policií.
91. Krajský soud ani této námitce nepřisvědčil. Smlouva o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřená mezi společností GEMOS a městem Dvůr Králové nad Labem, včetně příloh této smlouvy, spolehlivě vyvrací obavu žalobce, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS, na měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště. Z obsahu shora uvedené smlouvy je totiž zřejmé, že soukromý vlastník rychloměru na měření rychlosti v uvedených obcích fakticky neparticipoval. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění uvedené smlouvy, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek IV. (předmět smlouvy), kdy např. z jeho bodů 6. až 8. je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software. Z uvedené smlouvy zároveň nijak neplyne, že by vlastník měřicího zařízení byl hmotně zainteresován na výsledcích měření a průběhu jednotlivých přestupkových řízení (respektive řízení o správních deliktech). Jedná se tedy o odlišnou situaci oproti případu, v němž krajský soud a následně i Nejvyšší správní soud shledaly, že došlo k nezákonnému přenosu výkonu státní správy na soukromý subjekt v oblasti měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014 – 27).
92. Souhlas obce Choustníkovo Hradiště s prováděním úsekového měření rychlosti na jejím území strážníky městské policie Dvůr Králové nad Labem pak byl dán veřejnoprávní smlouvou ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště. Žalobcem navržený důkaz svědeckou výpovědí starosty obce nepovažoval krajský soud za nutný.

V.15. Porušení práva na soukromí žalobce

93. V tomto žalobním bodu žalobce namítl porušení svého práva na soukromí a práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů, ke kterému dle jeho názoru dochází v důsledku plošného a hromadného fotografování všech motorových vozidel (včetně osádky vozu, poznávací značky atd.) projíždějících obcí, v níž je umístěno automatické měřicí zařízení.
94. K tomu krajský soud odkazuje na § 24a odst. 1 zákona o obecní policii, dle něhož zpracovává obecní policie osobní údaje, které potřebuje k plnění úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona. Dle odst. 2 pak obecní policie poskytuje osobní údaje podle odstavce 1 policii, orgánům obce a dalším orgánům veřejné moci, je-li to nutné k plnění jejich úkolů. Dle § 24b odst. 1 téhož zákona je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Ve spojení s již citovaným ustanovením § 79a zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že k činnosti, kterou žalobce obecní policii vytýká, tedy k pořizování obrazových záznamů motorových vozidel v souvislosti s měřením jejich rychlosti, je obecní policie zákonem výslovně zmocněna a oprávněna, a to včetně zpracovávání údajů, které k plnění svých úkolů dle zákona o obecní policii nebo jiného zvláštního zákona potřebuje.
95. Zároveň je třeba zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla. Úkolem krajského soudu je tedy posoudit zákonnost tohoto rozhodnutí, nikoliv podrobně zkoumat, zda správce či zpracovatel osobních údajů v daném případě řádně plní veškeré své povinnosti plynoucí z právních předpisů upravujících ochranu osobních údajů. Je-li žalobce či některý z dalších řidičů projíždějících obcí Choustníkovo Hradiště názoru, že je zde nepřiměřeně zasahováno do jejich soukromí, mohou se proti tomu bránit k tomu určenými prostředky (např. podáním podnětu k Úřadu na ochranu osobních údajů).

V.16. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

96. Krajský soud je k uvedené námitce přesvědčen, že z platné právní úpravy nevyplývá povinnost oznámit dopravní značkou, že v konkrétním místě dochází k úsekovému měření rychlosti.

V.17. Neexistence znalosti principu fungování měřicího zařízení, nemožnost přezkoumat řádnost měření a neprovedení návodu k obsluze měřicího zařízení

97. Podle žalobce nelze zjistit, zda měření proběhlo správně, tj. v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Jestliže má mít obviněný z přestupku možnost skutečně se hájit, musí mít možnost seznámit se s tímto návodem. Správní orgán důkaz uvedeným návodem neprovedl, žalobce proto navrhl, aby jej obstaral alespoň soud.
98. Krajský soud tomuto návrhu vyhověl, při jednání provedl důkaz návodem k použití systému SYDO Traffic Velocity. K samotnému změření rychlosti vozidla, správnosti měření a zadokumentování události se již krajský soud vyjádřil výše.

V.18. Nesprávná funkce měřicího zařízení na základě jeho nedostatečné údržby

99. Žaloba v dalším poukazuje na to, že měřicí zařízení nepracovalo správně. Pokud jsou dvě kamery měřicího zařízení instalovány na sloupech po celý rok, tak jsou vystaveny nepříznivým povětrnostním podmínkám, které je mohou poškodit. Obdobně umístění

měřicího zařízení na sloupu znamená, že měřicí zařízení je ovlivněno chvěním tohoto sloupu. Z rozhodnutí o přestupku se dle žalobce nepodává, že by měřicí zařízení bylo řádně udržováno. Zcela nepochybně musí být pravidelně čištěny čočky kamer, o čemž musí být vedena řádná dokumentace. Ze správního spisu se nepodává, kdy naposledy před měřením rychlosti vozidla ve věci žalobce bylo provedeno čištění čoček. Kamery jsou volně přístupné, jsou v podstatě zcela bez dozoru a lze s nimi libovolně manipulovat, a to třeba i ze strany dětí. Správní orgán dostatečně nezdůvodnil, že by kamerový systém byl řádně udržován, a proto žalobce navrhl vyžádání dokumentace k údržbě měřicího systému za účelem zjištění, zda byl řádně servisován. Fotodokumentaci o přestupku považuje za špatně čitelnou a nasvědčující tak v míře vyšší než pravděpodobné, že kamery a záznamové zařízení již nefungovaly správně.

100. K dané námitce krajský soud konstatuje totéž, co již výše uvedl v rámci vypořádání se s námitkou týkající se fotodokumentace deliktního jednání. Jestliže tedy byly okolnosti měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či důkazy. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl o něm zahájit řízení ve smyslu příslušného ustanovení zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil.

V.19. Neexistence skutkové podstaty překročení nejvýše povolené rychlosti ve vymezeném úseku průměrnou rychlostí

101. Jako další žalobní bod žalobce uplatnil námitku, podle níž platný právní řád nezná skutkovou podstatu přestupku spočívající v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě úsekového měření rychlosti, tedy překročení nejvýše dovolené průměrné rychlosti v rámci delší trasy.
102. Také tato námitka je nedůvodná. Krajský soud opětovně uvádí, že zákon nevymezuje, jakým způsobem má probíhat měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích ze strany policie, případně obecní policie. Jak již krajský soud uvedl výše, úsekové měření představuje přípustný způsob měření rychlosti. Krajský soud zároveň nevidí důvod k tomu, proč by takto učiněné zjištění o prokazatelně dosažené rychlosti určitého vozidla nemohlo být podkladem pro závěr o tom, že byla naplněna skutková podstata příslušného přestupku. Ve skutečnosti je takové měření pro pachatele přestupku (potažmo správního deliktu) dokonce příznivější, neboť výsledek úsekového měření bude (za předpokladu, že vozidlo nejede celý měřený úsek konstantní rychlostí) nižší, než kdyby vozidlu byla změřena okamžitá rychlost v momentu, kdy se pohybovalo v měřeném úseku nejrychleji.

VI. Závěr a náklady řízení

103. Protože krajský soud ze všech výše uvedených důvodů shledal, že námitky, uplatněné žalobcem, jsou nedůvodné, žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
104. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. srpen 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

v zastoupení: JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu